

Postní poselství Svatého otce

„Drazí bratři a sestry, vydejme se s důvěrou na naši postní pouť, podporovanou vroucí modlitbou, pokáním a starostí o potřebné.“ Následuje celý text poselství.

15.03.2004

Drazí bratři a sestry!

1. Obřad vložení popelce označuje začátek svaté doby postní, ve které liturgie znovu volá věřící k

radikálnímu obrácení a k důvěře v Boží milosrdenství.

Téma letošního roku – „Kdo přijme jedno z těchto dětí v mém jménu, mne přijímá.“ (Mt 18, 5) – nás zve k reflexi nad situací dětí. I dnes je Ježíš zve k sobě a dává je za příklad těm, kdo chtějí být jeho učedníky. Ježíšova slova nás vyzývají k tomu, abychom se podívali, jak se zachází s dětmi v našich rodinách, v občanské společnosti a v Církvi. Jsou také pobídkou ke znovuobjevení prostoty a důvěry, které musí věřící kultivovat napodobováním Božího Syna, který mnohé sdílel s malými a chudými. Svatá Klára z Assisi ráda říkala, že Kristus „ležel v jeslích, žil na zemi v chudobě a zemřel nahý na kříži.“ (Závěť, Františkánské prameny, č. 2841).

Ježíš měl zvláštní lásku k dětem kvůli „jejich prostotě, jejich radosti ze života, jejich spontánnosti a jejich

víře naplněné úžasem” (Z poselství při modlitbě Anděl Páně, 18. prosince 1994). Z tohoto důvodu si přál, aby jim společenství otevíralo svou náruč a své srdce, stejně jako to dělal on: „Kdo přijme jedno z těchto dětí v mém jménu, mne přijímá.“ (Mt 18, 5). Vedle dětí staví Ježíš „poslední z bratří:“ trpící, potřebné, hladové a žíznivé, cizince, nahé, nemocné, uvězněné. Tím, že je vítáme a milujeme, nebo tím, že s nimi jednáme s lhostejností a pohrdáním, ukazujeme svůj postoj k němu, protože právě v nich je přítomen zvláštním způsobem.

2. Evangelium vypráví o Ježíšově dětství v prostém nazaretském domově, kde poslouchal své rodiče a „prospíval věkem, moudrostí a oblibou u Boha i u lidí“ (Lk 2, 52). Tím, že se sám stal dítětem, si přál sdílet naši lidskou zkušenost. „Sám sebe se zřekl,“ píše apoštol Pavel, „vzal na sebe přirozenost služebníka

a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti a to k smrti na kříži.“ (Flp 2, 7 – 8). Když jako dvanáctiletý zůstal v Jeruzalémském chrámě, řekl svým rodičům, kteří ho úzkostlivě hledali: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2, 49). Vskutku, celý jeho život se vyznačoval důvěrou a synovskou poslušností vůči nebeskému Otci. „Mým pokrmem,“ řekl, „je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo“ (Jan 4, 34).

Během let svého veřejného působení Ježíš často naléhal, že jenom ti, kdo budou jako děti, vejdou do nebeského království (srov. Mt 18, 3; Mk 10, 15; Lk 18, 17; Jan 3, 3). V jeho učení se malé děti stávají pozoruhodným obrazem učedníka, který je povolán následovat Božského Mistra s dětskou poslušností: „Kdo se poníží jako toto

dítě, ten je v nebeském království největší“ (Mt 18, 4).

„Stát se“ jedním z nejmenších a „přijmout“ maličké: Dva aspekty jediného učení, které Pán opakuje svým učedníkům v naší době. Jenom ten, kdo se stane jedním z „nejmenších“, je schopen přijmout s láskou „nejmenší“ z našich bratří a sester.

3. Mnozí věřící se snaží svědomitě řídit tímto učením našeho Pána. Chtěl bych zde zmínit ty rodiče, kteří ochotně přijímají zodpovědnost za velkou rodinu, matky a otce, kteří, spíše než aby považovali za nejvyšší hodnotu úspěch v zaměstnání a kariéru, věnují veškeré úsilí tomu, aby předali svým dětem ty lidské a náboženské hodnoty, které dávají životu pravý smysl.

S velkým obdivem také myslím na ty, kdo jsou oddáni péči o neprivilegované děti a ty, kdo

zmírňují utrpení dětí a jejich rodin způsobená válkou a násilím, nedostatečným jídlem a vodou, nucenou imigrací a mnoha formami nespravedlnosti přítomnými ve světě.

V souvislosti s touto šlechetnou velkodušností se nicméně musí promluvit o sobectví těch, kdo „nepřijímají“ děti. Existují mladí lidé, kteří byli hluboce zraněni násilím dospělých: sexuální zneužívání, nucená prostituce, účast v prodeji a užívání drog; děti nucené k práci nebo odvedené do boje; malé děti navždy poznamenané rozpadem rodiny; maličcí polapení v odporném nezákonném obchodu s orgány a s lidmi. A co tragédie AIDS a její devastující následky v Africe? Údajně jsou nyní touto metlou postiženy milióny lidí, mnozí z nich byli infikováni od narození. Lidstvo nemůže zavírat oči před tak hroživou tragédií.

4. Co špatného udělaly tyto děti, aby si zasloužily takové utrpení? Z lidského hlediska není snadné, dokonce může být nemožné, zodpovědět tuto bolestnou otázku. Jenom ve víře můžeme začít chápat tak hlubokou propast strádání. Tím, že se stal „poslušným až k smrti a to k smrti na kříži“ (Flp 2, 8) vzal Ježíš lidské utrpení na sebe a osvítil je pronikavým světlem svého vzkříšení. Svou smrtí porazil smrt jednou provždy.

Během postu se připravujeme na přijetí mystéria paschy, které vrhá světlo naděje na celek naší existence, i v jeho nejsložitějších a bolestivých aspektech. Svatý týden před nás opět postaví tajemství spásy v liturgii Velikonočního Tridua.

Drazí bratři a sestry, vydejme se s důvěrou na naši postní pouť, podporovanou vroucí modlitbou, pokáním a starostí o potřebné.

Zvláště pak kéž je tato postní doba časem ještě většího zájmu o potřeby dětí, v našich vlastních rodinách a ve společnosti jako celku: protože ony jsou budoucnost lidstva.

5. S dětskou prostotou se obraťme k Bohu a volejme k němu, jak nás to Ježíš naučil v modlitbě „Otče náš“, „Abba, Otče.“

Otče náš! Opakujme během postu tuto modlitbu často, opakujme ji s hlubokým pohnutím. Když oslovíme Boha „náš Otče“, lépe rozpoznáme, že jsme jeho děti a ucítíme, že jsme jeden druhému bratry a sestrami. Tak bude pro nás snadnější otevřít naše srdce maličkým a následovat pozvání Ježíše: „Kdo přijme jedno z těchto dětí v mém jménu, mne přijímá.“ (Mt 18, 5).

V této naději na vás svolávám Boží požehnání, na přímluvu Panny Marie, Matky Slova Božího, které se

stalo člověkem, a Matkou celého lidstva.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/postni-poselstvi-svateho-otce/> (08.04.2026)